

vel have læst i Aviserne, har udstedt en Dagsbefaling, hvori det befales Soldaterne at spise op. Der blev budt dem en Lobescoves, en henkogt Spisevare, som Soldaterne ikke fandt spiselig. Han kommanderede, antager jeg da, en Kaptajn til at æde af Lobescovsen. Kaptajnen parerede Ordre og aad. Saa sluttede Generalen: Naar han kan æde det, saa skulle Soldaterne æde det. Det ligner ham, saaledes som jeg i sin Tid har kendt ham.

Formanden: Det vilde være heldigt ikke uden Nødvendighed at fremdrage Navne her i Tinget ved Omtalen af Institutioner, man angriber.

Pinstrup: Jeg skal da ikke nævne Navnet mere. Paa den Rekruttskole, som jeg omtaler, var Tonen yderst raa, og brutalt blev vi behandlede, skønt Folkene var meget flinke. Jeg har ligget paa Stue, først med Jyder og senere med baade Fynboere og Sjællændere, og det var som sagt udmærket flinke Folk, der paa ingen Maade fortjente den Behandling, de fik. Banden, Skældsord og Slag var daglig Kost. Jeg har set, hvor det virkede forraaende ogsaa paa Underofficererne. Jeg har set en Underofficer tage to Rekrutter i Baghovedet og slaa deres Pander sammen, saa at Skindet revnede. For de ubetydeligste Ting noterede den nævnte Mand, naar vi var ude til Øvelse, og hver eneste Middag løb der en stor Rekruttrop paa Eksercerpladsen midt i Solheden, i den Tid, da Mandskabet skulde være fri og have Hvile. Det er ikke en Maade at behandle Mandskabet paa, og det har bidraget til, at man fra Befolkningens Side ikke ser med Velvillie og Tillid paa Hæren. Samme Mand fik da ogsaa en Maanedes Fæstningsarrest for den Rekruttskole, et direkte Bevis for, at jeg ikke her siger noget, som ikke passer.

Men jeg skal fremføre for Dem en anden Type paa en Officer fra den samme Tid. Denne Officer var den Gang Kaptajn. Jeg skal kun nævne Forbogstavet L. Han er ogsaa General nu, saa vidt jeg ved. Der vilde være overordentlig meget vundet for vort Forsvar og vort Folks gode Forhold til Hæren, om han var bleven taget til Mønster af samtlige Befalingsmænd. Han krævede vel Pligt-opfyldelse fuldt ud, men vi forstod, at han vilde vort Vel, og han forstod, at vinde vor Tillid og Hengivenhed og ogsaa vor Agtelse. Lad de to Mænd, altsaa A. og L., personlig være lige modige Mænd, saa er

Forskellen den, naar Talen er om, hvad vor Hær er værd, at, førte af den første, vilde og kunde vi intet, saa duede vi intet til, men førte af den sidste, vilde og kunde vi, havde jeg nær sagt, alt. Han vilde sikkert have kunnet føre os, om det saa skulde være, gennem Ild og Vand, som man siger, og Mindet om en saadan Behandling er noget, der sidder i os i hele vort Liv. Det kom saa tydelig frem ved den i Sommer afholdte Garderfest. Da var der ikke en Stue, ikke et Bord, hvor der blev spist, uden at der hvert eneste Sted blev talt for den af mig sidst nævnte og udbragt Løve'r for ham. Om det saa var mange Aar siden, Soldaterne havde haft med ham at gøre, mindedes de ham dog over hele Landet. Men den anden blev ikke nævnt med et Ord, selv der, hvor han præsiderede.

Jeg vil benytte denne Lejlighed — det er jo ellers ikke let at faa Lejlighed dertil — nu, da vi tale om Reorganisationen af vor Hær, til indtrængende at lægge baade Hærens og Søværnets Befalingsmænd paa Sinde, hvis de ville se Frugten af deres Arbejde i et godt Forhold mellem Folk og Hær: Vær Lærere og føl Ansvaret, ogsaa det moralske Ansvar for den gode Ungdom, der betros dem. Jeg vil ogsaa benytte Lejligheden til at henlede den højtærede Forsvarsministers Opmærksomhed paa dette Forhold. Noget er der vel naaet, det skal jeg vilig indrømme, i de senere Aar, men meget staar tilbage. Forhenværende Krigsminister Madsen gjorde meget for at forbedre Aanden og Tonen i Hæren og for at forbedre Mandskabets Behandling, og det paaskønnes af Befolkningen, den ved ham Tak derfor den Dag i Dag. Hans Efterfølger som Forsvarsminister fortsatte disse Bestræbelser og skred ind, naar Misbrug fandt Sted, og de finde Sted endnu. Ærede Medlemmer ville huske — det er vel ikke mere end et Aar siden, den daværende Folketingsmand fra Assens, den nuværende Indenrigsminister, her i Tinget under Finanslovens første Behandling fremdrog det —, hvordan man ved Husarerne havde ladet Mænd i bøjede Knæ, med Armene i Vejret og med en Visk Hø i hver Haand hoppe Pladsen rundt. Saa vidt jeg ved, forholdt det sig rigtigt, og vedkommende fik sin Straf derfor. Jeg skal minde om et Led i Bestræbelserne for at fremme et godt Forhold mellem Folket og Hæren, at den forrige Forsvarsminister fik stiftet Foreningen „Dannevirke“, der har til Opgave at bidrage til